agga temma sidda kitis jälle Issandat, kes ni nähtawal wisil omma sanna ja töutusi olli kinnitand.

Sesinnane assi on meie trui Jumala ja Önnisteggia kitusseks, nenda kui ta töeste on sündinud, trükki pandud. Ta saab troostiks ollema keige waewatud ja koormatud hingedele nende kiusatusse aial — nenda kui ta selle koggodusse auks on, kus ta sündind.

Töeste: Issand on ustaw ja temma töutused on jah ning amen (2 Korint. 1, 20).

Mis Issand wöttab ette,
Se peab sündima,
Mis tahhab temma mötte,
Peab korda minnema.

Sinna ei pea mitte warrastama!

Sweitsi-Ma küllas ellas jummalakartlik tallopoeg, kes Issandat armastas ja kedda Issand ka aialikko warraga olli önnistanud. Leikus olli möda ja temma ait ja pöning wiljaga rohkeste täidetud.

Ühhel öhtul istus ta ukse ees ja tombas pipo. Korraga astub temma naber ukse ette ja ütleb: „Simo aida pöningil on warras, ma ollen reddelit ärratombanud, minne sinna üllesse, siis saad ja warga kätte."

„Se on kül immelik," ütles tallopoeg, agga ei wihhastand mitte, waid läks, lattern käes, ülles pöningule. Seäl seisis nüüd warras, ta palle olli ni walge kui kriit ja ei sanud sanna lausuda. Kot täis wilja olli ta körwas, sest praego olli ta tahtnud sedda ärrawia. Tallopoeg terretas tedda lahkeste: „Terre öhtust, söbber, kui-

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 30